

TRISKELLION

HET GEHEIM VAN DE WACHTERS

WILL PETERSON

De Fontein

Voor Katie, Jack, Rusty en George

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Triskellion*

© 2008 Mark Billingham Ltd and Peter Cocks

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ

Voor deze uitgave:

© 2010 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Vertaling: Marce Noordenbos

Omslagontwerp: Wil Immink

Grafische verzorging: Text & Image, Beilen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7737 8

NUR 283, 284

1

Rachel schrok wakker toen de wagondeur dichtsloeg. Het geratel van de wielen, de hitte en de pluchen bekleding van de oude trein moesten haar in slaap hebben gewiegd gedurende... enkele seconden? Minuten? Ze had geen idee.

In het vliegtuig had ze even geslapen, maar nu eiste het tijdsverschil zijn tol en ze voelde zich vreemd zweverig. Ze werd nog steeds vergezeld door de geruststellende piepjes en elektronische deuntjes van Adams PSP, net als tijdens de nachtvlucht van New York, de snelle shuttle trein vanaf Heathrow en de trein van 9.32 uur vanaf Paddington. Het was bizar: zulke misplaatste, moderne geluiden terwijl ze rammelend over een ouderwets zijspoor steeds dieper West Country in reden. Rachel vroeg zich onwillekeurig af wat hun volgende vervoersmiddel zou zijn op deze ogenschijnlijk eindeloze reis. Een stoomtrein? Paard en wagen? Een ezel?

Rachel glimlachte vermoeid naar haar broer, die opkeek van onder zijn honkbalpet. Hij had zijn ogen even losgemaakt van zijn spel, maar de witte dopjes van zijn iPod zaten nog steeds in

zijn oren. Adam leek het prima naar zijn zin te hebben in zijn eigen wereldje met zijn computerspel en de dreun van de thrashmetal in zijn oren.

Het afgelopen uur hadden ze de coupé voor zich alleen gehad, maar nu kregen ze gezelschap. Terwijl de oude vrouw een grote rieten kattenmand in het bagagerek zette, trok Adam een gezicht naar Rachel. De vrouw draaide zich om en knikte naar Adam, die ongemakkelijk opzijschoof toen ze haar omvangrijke achterwerk naast hem op de stoffige rode bank liet zakken en haar breiwerk tevoorschijn haalde.

De enige die Rachel kende die ook breide was Granny Root. Elk jaar arriveerde er uit Engeland een wanstaltige trui of een vest van kriebelwol. Ze waren altijd vijf maten te groot en hadden mouwen van ongelijke lengte, of waren te klein en hadden een hals waar onmogelijk een mensenhoofd doorheen paste. Toen er afgelopen kerst niets was gekomen, waren ze bijna teleurgesteld geweest, maar tegen die tijd waren Rachel en Adam in alle opzichten uit hun grootmoeders truien gegroeid.

Celia Root was de grootmoeder die ze maar één keer hadden ontmoet, toen ze nog baby's waren. Ze was hun moeders moeder en had gedurende de veertien levensjaren van de tweeling slechts eenmaal naar New York kunnen komen. Ze hadden elkaar twee keer per jaar gesproken: op eerste kerstdag en op hun verjaardag had de geaffecteerde stem van hun grootmoeder over de trans-Atlantische lijn geklonken, krakerig als een ouderwets hoorspel. Er waren ook foto's van haar, en Rachel had altijd graag naar de oude zwart-witkiekjes gekeken van de goed verzorgde, knappe vrouw met lippenstift, chique kleren en elegant gekapt donker haar. Op meer recente foto's zat het haar nog steeds on-

berispelijk, maar was het wit geworden en hoewel de kleren tegenwoordig minder uitgesproken waren, met meer aardse kleuren, was de felrode lippenstift niet verdwenen. Hun grootmoeder reisde niet graag, maar dat was niet de enige reden dat ze nooit op bezoek kwam. Naarmate ze ouder werd had Granny Root een vreselijke vlieg angst ontwikkeld.

Hun moeder daarentegen vloog de hele wereld over, maar tot nog toe was ze er niet op gebrand geweest om met hen naar Engeland te gaan. Ze had hun verteld dat ze het een afschuwelijk, bekrompen land vond: een standenmaatschappij die was verstikt door zijn eigen historisch besef, wat dat ook mocht betekenen. Maar ook al had ze willen gaan, haar vrije dagen waren op de een of andere manier nooit samengevallen met hun vakanties en dus hadden ze de zomer meestal doorgebracht op Cape Cod, gewoon in een huurhuisje aan het strand.

Vanwege het gedoe tussen hun ouders had een reisje naar Engeland nu uiteindelijk wel een goed idee geleken. Hun moeder, die hen natuurlijk liever niet zag gaan maar weinig keus had, had aangekondigd dat een rustig dorp een goede plek was waar de tweeling de rest van de zomer even kon bijkomen. Een plek in de luwte, totdat thuis de rust weer een beetje was weergekeerd.

Een rustige, stabiele, bestendige plek...

De oude vrouw glimlachte naar Rachel en Rachel glimlachte terug. Het was niet het soort vrouw dat Rachel meestal op straat of in de metro zag. In Manhattan droegen de meeste vrouwen afgedragen sweaters of hadden zich voor een paar duizend dollar in DKNY-kleren gestoken met designsneakers aan hun voeten. Deze vrouw was volkomen anders. Ze droeg een strooien hoedje dat met een lange speld op zijn plek werd gehouden en

bruinleren schoenen, die eruitzagen alsof ze ze al vijftig jaar had. Het was een bloedhete zomermiddag, maar ze droeg een mantelpakje van dik, donkergroen spul (het leek meer op pantserstaal dan stof) met een sierlijk kanten kraagje, alsof ze regelrecht uit een historisch portret was gestapt. Rachel probeerde niet naar haar te staren en nam haar heimelijk in zich op terwijl de oude vrouw zich concentreerde op haar breiwerk en de naalden in een moordend tempo tegen elkaar aan liet tikken.

De kat in de mand miauwde en toen de vrouw opkeek, zag ze Rachel naar haar kijken. Ze wisselden opnieuw een stijf glimlachje.

‘Hij is naar de dierenarts geweest om de hechtingen eruit te laten halen,’ zei de vrouw. Ze sprak alle klinkers en medeklinkers zorgvuldig uit, alsof ze haar Engels oefende.

‘Ah. Oké,’ zei Rachel, die niet veel wijzer was geworden.

‘Ik heb zes katten,’ vervolgde de oude vrouw. ‘Dit is Danny Boy, zoals het liedje, en dan hebben we nog Ozymandias, Marmelade, Meneer Kipps, Orlando en Rum Tum Tugger. Je weet wel, van T.S. Eliot...?’

Rachel glimlachte en knikte verward vanwege de opsomming van geheimzinnige verwijzingen.

‘Wij mogen geen katten houden. Dat is tegen de regels van het appartementsgebouw.’

De oude vrouw knikte, op haar beurt onzeker over wat Rachel bedoelde, en richtte haar blik weer op haar breiwerk.

Het ijs was gebroken, maar de hitte in de coupé werd vrijwel ondraaglijk. De lucht die door het open stukje raam naar binnen woei deed denken aan een haardroger. Adam deed zijn oortjes uit en nam zijn honkbalpet van zijn dikke bruine haar, dat

tegen zijn bezwete voorhoofd zat geplakt. Rachel gniffelde, waardoor hij snel zijn haar door elkaar woelde om het er weer gewoon onverzorgd uit te laten zien. Om zijn ongenoegen naar Rachel te uiten duwde hij met zijn tong zijn onderlip naar voren.

‘Het is zó dichtbij...’

Adam sprong bijna overeind. De vrouw had tegen hem gesproken. Ze had haar scherpe neus in zijn richting gedraaid en gezien dat hij een gezicht had getrokken.

‘Sorry?’

‘Het is zó dichtbij...’ herhaalde ze, terwijl ze met een klein kant zakdoekje haar wangen depte.

Adam zweeg verbaasd. Wat was er dichtbij? Hun bestemming? Kerstmis? Hij keek naar Rachel, die plotseling hevig geïnteresseerd was in grazende schapen en met een onderdrukte grijns uit het raam keek.

‘O ja?’ zei Adam tegen de oude vrouw.

‘Jazeker.’ De vrouw knikte naar hem en ging verder met breien. Adam vond dat hij beleefd moest zijn tegen deze ouderwetse dame die sprak als de koningin en dat hij iets terug moest zeggen.

‘Eh, dank u wel.’

De vrouw knikte en haar naalden tikten door op het ritme van de wielen die over de rails ratelden. Adam begreep dat het gesprek voorbij was. Hij deed zijn oortjes weer in en keerde terug naar zijn eigen wereldje, waar een thrashgitaar hem al snel in de middaghitte in slaap wiegde.

Rachel schrok voor de tweede keer wakker door de dichtslaan-
de wagondeur. Ze zag dat Adam tegenover haar ook was wegge-

dommeld, maar ze wist dat er meer nodig was om haar broer te wekken.

De oude vrouw en haar kat waren verdwenen. Dit moest haar bestemming zijn geweest.

Rachel keek uit het raam naar het verlaten perron en ze strekte haar nek om de naam van het station te kunnen zien. Iets verderop hing een rood, geëmailleerd bord.

TRISKELLION

Haar hart sloeg over. De naam riep zo veel herinneringen op. Het was een plek waar haar moeder over had verteld vanaf het moment dat ze oud genoeg waren geweest om het te begrijpen. Het was de plek waar hun moeder was geboren, waar ze weg was gegaan, maar ook een plek die Adam en zij nooit hadden gezien.

Ze boog zich naar voren en schudde haar broer wakker.

2

Adam hees zijn rugzak over een schouder en stond met ogen die nog dik waren van de slaap te knippen in de middagzon. Rachel keek de kleine trein na die ratelend in de verte verdween. Ze draaide zich om en tuurde naar het lege perron. Er was geen spoor van de oude vrouw met haar kat; het perron was sowieso uitgestorven. Iemand moest de oude vrouw hebben opgehaald. Zou er ook iemand...?

‘Komt niemand ons ophalen?’ bromde Adam, die zoals zo vaak Rachels gedachten las.

‘Laten we op de parkeerplaats kijken,’ zei Rachel. ‘Gran zal toch wel iets hebben geregeld?’ Ze gooide haar tas over een schouder en samen liepen ze over het perron naar het bord met
UITGANG.

Ze passeerden een wachtkamer van rode baksteen met gepotdekselde wanden en houtwerk dat bedekt was met een dikke laag gebroken witte verf met bordeauxrode banen. De gebrandschilderde ramen en deuren waren versierd met een vreemd uitziend symbool. Het was een onwaarschijnlijk logo voor een spoorweg-

maatschappij, dacht Rachel. Ze besloot dat het een helmteken moest zijn, of hoe die dingen ook heetten; misschien het blazoen van een aristocratische familie uit de buurt. Ze wist dat dat soort dingen nog bestonden in Engeland, waar landgoederen, hele steden zelfs, het bezit waren van een enkele hertog, lord of Sir dit of dat.

‘Het is allemaal zo schoon...’ Rachel keek naar het smetteloze Perron en het glanzende koper van het lege loket.

‘Ik kan wel een tag zetten.’ Adam haalde een dikke zwarte stift uit het zijvak van zijn rugzak en zwaaide ermee naar Rachel.

‘Als je het –’

‘Geintje.’ Adam rolde de stift als een sigaar tussen zijn duim en wijsvingers heen en weer.

Ze gingen de hoek om naar een onverharde parkeerplaats met wel drie parkeerhavens, die alle drie leeg waren. Ze zetten hun bagage neer en bleven zwijgend in de hitte staan. Geen van beiden hadden ze veel zin om toe te geven dat ze teleurgesteld en verward waren, en geen flauw idee hadden wat ze moesten doen. Rachel staarde naar de laan aan de andere kant van het parkeerterrein, naar de boomtoppen die eroverheen hingen en de heuvel erachter, die ondanks de brandende zon van de afgelopen maanden nog steeds weelderig groen was. Halsreikend keek ze uit naar een taxi, een tractor – wat dan ook.

‘Heb jij Grans nummer?’ vroeg Adam. ‘Dan bellen we d’r.’

Rachel haalde haar telefoon uit haar tas en zette hem aan. Ze wachtte. ‘Geen bereik,’ zei ze.

‘Geweldig.’ Adam bestudeerde de versleten neuzen van zijn Vans en had spijt dat hij zijn skateboard niet had meegenomen. Hij schopte in het grind, waardoor de neus er nog wat versle-

tener uitzag, en voelde zich iets beter.

Hij keek naar zijn zus, die in de verte stond te staren en op haar onderlip beet, zoals altijd wanneer ze zenuwachtig was. Rachel had een lichte overbeet, maar niet zo erg dat ze er stom uitzag. Ze had natuurlijk een beugel gedragen, maar haar tanden stonden nog steeds niet helemaal recht. Adam vond het juist leuk staan, maar dat zou hij haar nooit vertellen. Met haar kastanjebruine pijpenkrullen en sproeten zag zijn zus er ouderwets uit, bedacht hij. Ze paste hier wel en hoewel hij als haar tweelingbroer in een aantal opzichten op haar leek, stelde hij zich stiekem voor dat zij hém er een stuk... moderner vond uitzien.

Rachel voelde de blik van haar broer en draaide zich naar hem om. Ze keek in zijn ogen en las zijn gedachten, wat ze ondanks hun onvermijdelijke ruzies altijd zeer troostrijk vond. In één beweging draaiden ze zich om en liepen terug naar het station, en bleven toen stokstijf staan. Tegen de voorgevel van het station stonden twee ouderwetse fietsen en op het mededelingenbord dat erboven hing zat een grote bruine envelop geprikt.

Op de envelop stond: RACHEL EN ADAM NEWMAN.

Rachel trok de envelop los. ‘We worden in ieder geval verwacht. En het goede nieuws is dat we vervoer hebben.’

‘En het slechte nieuws... dat dít het is,’ zei Adam. ‘Moet je die lullige mandjes voorop zien,’ kreunde hij, terwijl hij de roestige handremmen van de oude fiets uitprobeerde.

Rachel haalde een papier uit de envelop en vouwde het open. ‘Een routebeschrijving. Het komt allemaal goed.’ Ze bestudeerde de met de hand geschreven aanwijzingen. Aan de onderkant stond in grote letters TRISKELLION. Erboven was een eenvoudig

kaartje getekend van de route vanaf het station naar Root Cottage, hun grootmoeders huis, dat stond aangeduid met een dikke, rode X.

Een stuk opgewekter gingen Rachel en Adam op weg.

Tien minuten later duwden ze de zware fietsen de laatste meters omhoog naar de top van de heuvel boven Triskellion. Hijgend en druipend van het zweet bleven ze even staan om op adem te komen en het dorp onder hen in zich op te nemen. Het was precies zoals op het kaartje stond aangegeven en vanaf de plek waar Rachel en Adam stonden leek zelfs de schaal hetzelfde: de kerk aan de rand van het grote, groene grasveld, het landhuis op de heuvel aan de overkant, de met struiken en stenen muurtjes bezaaide vlakte, het bos met daarachter de hei die zich tot aan de horizon uitstreckte.

Het was volkomen stil op de weg, op het zwakke gezoem van bijen na. Rachel nam een slok van het ondertussen warm geworden bronwater. Ze trok haar neus op en gaf de fles aan haar broer, die geen slok nam, maar het resterende water over zijn hoofd goot en zijn haar uitschudde als een natte hond.

Ze keken naar de weg onder hen, waar de overhangende takken bijna een tunnel vormden naar het dorp. Strepen zonlicht die door de openingen in het bladerdek vielen doorboorden de schaduw als laserstralen.

Rachel bestudeerde het kaartje een paar seconden, waarna ze opkeek en wees. 'Grans huis ligt daar, aan de andere kant van het dorp,' zei ze. 'Ben je er klaar voor?'

Adam, wiens gezicht nog droop van het water, ging op de pedalen staan en reed de fiets moeizaam vooruit, totdat de zwaarte kracht het overnam en hij over het hoogste punt werd getrok-

ken. Het oude rijwiel maakte al gauw snelheid en Adam suisde de koele, groene tunnel in.

‘Geronimooooooooo...’

Precies wat hun vader geroepen zou hebben, dacht Rachel.

Ze pakte het stuur stevig beet en ging achter haar broer aan de heuvel af de koele duisternis in.